

**Recenzja osiągnięć naukowych doktora Ryszarda Kowalskiego
w związku z postępowaniem o nadanie stopnia doktora habilitowanego
nauk ekonomicznych**

Zgodnie z art. 227 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) Kandydat przedstawił do oceny we wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego 11 informacji o charakterze formalnym i merytorycznym, których analizę i ocenę formalną (jedynie w postaci akceptacji lub braku akceptacji) oraz merytoryczną (pogłębioną) przedstawia niniejsza recenzja.

1. Posiadane dyplomy, stopnie naukowe, przebieg pracy naukowej, w tym informacja o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych

Ocena pozytywna, brak formalnych uchybień we wniosku

2. Charakterystyka dorobku naukowego przed uzyskaniem stopnia doktora

Nie stanowiła przedmiotu bezpośredniej analizy w recenzowanym dorobku, ale pośrednio została przeprowadzona, ponieważ pokazuje ona rozwój naukowy i dydaktyczny Kandydata, kształtowanie się jego wyspecjalizowania naukowego. Ocena ta jest pozytywna, pokazuje dużą konsekwencję badawczą po ukończeniu studiów, praca doktorska pt. „Kontrowersje wokół sprawiedliwości ekonomicznej. Teoria i praktyka”, jakkolwiek pod fatalnym tytułem, stanowi jednakże bardzo dobre podstawy teoretyczne do dalszych studiów teoretycznych, empirycznych i statystycznych prowadzonych po uzyskaniu stopnia doktora nauk ekonomicznych i wnioskowania o wszczęcie przewodu habilitacyjnego.

3. Opis najważniejszych osiągnięć naukowych lub artystycznych, o których mowa w art. 227 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1668 ze zm.) przedstawianych do oceny wniosku o wszczęcie postępowania habilitacyjnego.

Ta część recenzji ma oczywiście najważniejsze merytoryczne i formalne znaczenie dla końcowego wniosku i zostanie przedstawiona w obszerniejszej postaci. Dorobek Kandydata po uzyskaniu stopnia doktora nauk ekonomicznych według ilościowego kryterium „bibliometryczno-komparatystycznego” jest satysfakcjonujący bardziej merytorycznie niż formalnie. Formalnie w ujęciu bibliometryczno-komparatystycznym jest dość słaby: zawiera 22 publikacje z liczbą cytowań 73 i indeksem Hirscha ogółem 5. Publikacje stanowią głównie rozdziały prac zbiorowych, ale też bardzo cenne współautorstwo książek. Wśród publikacji są tylko trzy pozycje w języku angielskim, w tym dwie w edycji zagranicznej: referat na International Days of Statistics and Economics Prague , september 10-12, 2015 oraz bardzo cenna pozycja – „ratująca rzutem na taśmę” wniosek – książka która ukaże się w sierpniu 2022 w Routledge London and New York : Agnieszka Wałęga, Grzegorz Wałęga and Ryszard Kowalski, *Economic Well-being and Household Debt*, książka będąca tłumaczeniem jednej z najważniejszych współautorskich prac Kandydata: *Warunki życia nadmiernie zadłużonych gospodarstw domowych w Polsce*, PWE, Warszawa 2021. Praca ta jest niewątpliwie najcenniejszą pozycją w dorobku Kandydata, napisana z dwójką innych Autorów i istotnie różni się metodologicznie od pozostałych prac.

Kluczową kwestią dla całej oceny stają się więc osiągnięcia merytoryczne przedstawione we wniosku.

Autor wskazuje, że jego głównym osiągnięciem naukowym jest cykl powiązanych tematycznie publikacji, na które składają się monografia współautorska, rozdziały w monografiach oraz artykuły naukowe opublikowane w czasopiśmie naukowych oraz recenzowanych materiałach konferencyjnych. Kowalski R. (2016), *Ekonomia dobrobytu i sprawiedliwość dystrybucyjna* [w:] *Metaekonomia. Zagadnienia z filozofii ekonomii*, red. M. Gorazda, Ł. Hardt, T. Kwarciański, Copernicus Center PRESS, Kraków, s. 407–433.

Kowalski R., Kwarciański T. (2016), *Racjonalność, użyteczność, dobrobyt* [w:] *Metaekonomia. Zagadnienia z filozofii ekonomii*, red. M. Gorazda, Ł. Hardt, T. Kwarciański, Copernicus Center PRESS, Kraków, s. 387–405 (udział Kandydata: 50%).

Kowalski R. (2018), *Sprawiedliwość w liberalnym egalitaryzmie. Uwagi o filozoficznym uzasadnieniu współczesnego państwa dobrobytu / Justice in liberal egalitarianism: Some notes on the philosophical justification of a contemporary welfare state*, „Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny”, vol. 80, nr 1, s. 241–254.

Kowalski R. (2018), *Nierówności ekonomiczne a niedoskonałość rynku [w:] Zawodność rynku w teorii i praktyce*, red. K. Przybylska, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, s. 25–41.

Kowalski R. (2019), *Nierówności ekonomiczne a pułapka średniego poziomu rozwoju. Wnioski dla Polski*, „Optimum. Economic Studies”, nr 2 (96), s. 37–52.

Kowalski R. (2010), *Polityka społeczna jako instrument kształtowania zachowań jednostek [w:] Otoczenie ekonomiczne a zachowania podmiotów rynkowych*, red. Z. Dach, Polskie Towarzystwo Ekonomiczne, Kraków, s. 51–68.

Wałęga G., Wałęga A., Kowalski R. (2021), *Warunki życia nadmiernie zadłużonych gospodarstw domowych w Polsce*, Polskie Wydawnictwo Ekonomiczne, Warszawa, ss. 236. **Udział Kandydata 30%**, polegający na : konceptualizacji badań, wykonaniu przeglądu literatury, opracowaniu metodyki badań (kwestionariusz ankietowy badania), doborze metod ilościowych, wizualizacji danych, sprawdzeniu wyników, interpretacji wyników, opracowaniu wniosków i przygotowaniu podsumowania.

Kowalski R. (2016), *Spółeczna gospodarka rynkowa w Polsce – założenia a rzeczywistość [w:] Sprawiedliwość społeczna w polityce polskiej*, red. W. Arndt, S. Bober, Akademia Ignatianum; Wydawnictwo WAM, Kraków, s. 239–260.

Kowalski R. (2015), *Czy istnieje środkowoeuropejski model państwa dobrobytu? [w:] Liberalizm czy interwencjonizm? Kształtowanie się ładu społeczno-gospodarczego w Europie w latach 1989–2014*, red. R.W. Ciborowski, R.I. Dziemianowicz, A. Kargol-Wasiluk, M. Zalesko, Uniwersytet w Białymstoku, Białystok, s. 74–84.

Kowalski R., Wałęga G. (2015), *Defamilisation in Central and Eastern Europe: a cluster analysis [in:] Proceedings of 9th International Days of Statistics and Economics*, 10-12 September 2015, T. Löster and T. Pavelka (Eds.), Libuše Macáková: MELANDRIUM, Prague, p. 855–863 (publikacja indeksowana w bazie Web of Science). (Wkład Kandydata wynosi 50%).

Kowalski R. (2017), *Ubóstwo i wykluczenie społeczne w krajach Grupy Wyszehradzkiej* [w:] *Spójność ekonomiczno-społeczna krajów Grupy Wyszehradzkiej*, red. K. Przybylska, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, s. 122–137.

Zdaniem Kandydata w pracach tych udało mu się m.in. uporządkować i dać wsparcie dyskursowi na rzecz akceptacji uwikłania ekonomii w sądy wartościujące w kontekście rozważań poświęconych koncepcji dobrobytu i państwa dobrobytu. W dyskursie dotyczącym wartościowania w ekonomii określił dwie możliwe linie argumentacji na rzecz jego akceptacji. Pierwsza odwołuje się do ukrytych założeń aksjologicznych towarzyszących nowej ekonomii dobrobytu. W tym kontekście akceptacja dla wartościowania rodzi się z konstatacji, że ewolucja pojęć użyteczności, preferencji, identyfikowanie zmian dobrobytu za pomocą kryterium Pareta zaproponowane przez jej twórców nie uchroniły skutecznie ekonomii od sądów normatywnych (zasada minimalnej życzliwości, tyrania status quo). Jest to zatem specyficzna akceptacja będąca wyrazem uznania, że całkowite usunięcie wartościowania z rozważań wokół dobrobytu jest niemożliwe (inaczej – będąca wyrazem rezygnacji z przekonania, że jest to możliwe).

Niewątpliwie należy uznać tutaj pozytywny wpływ Kandydata. W literaturze wartościujący charakter ekonomii neoklasycznej i jej zbliżonym szkołom z głównego nurtu zarzucał głównie marksizm w sposób metodologicznie wysoce kontrowersyjny, tak więc dostrzeżenie wartościującego charakteru ekonomii głównego nurtu z perspektywy współczesnych teorii jest na pewno cenną perspektywą badawczą i na pewno cennym wsparciem dyskursu. Trzeba jednakże też zauważyć, że ekonomia neoklasyczna okazała się jak dotychczas najcenniejszym zbiorem narzędzi analizy ekonomicznej, który może być wykorzystywany skutecznie przez wszystkie strony sporów teoretycznych i ideologicznych w ekonomii. Narzędzia te stosują nie tylko Friedman, Hayek, Arrow, Sen czy Rawls, ale np. O. Lange czy E. Barrone w pierwszych nie tylko socjaldemokratycznych koncepcjach ekonomii dobrobytu, ale nawet w socjalistycznych. Kandydat ma jednakże rację, że początkowo techniczne i neutralne narzędzie efektywności ekonomicznej Pareto zostało następnie przez zbyt licznych i kłopotliwych „przyjaciół” ekonomii neoklasycznej wykorzystane do głoszenia przewag różnych rozwiązań ekonomicznych nad społecznymi.

Zaproponowana przez Kandydata rekonstrukcja rozwoju nowej ekonomii dobrobytu odwołująca się do konieczności (w konsekwencji

aprobaty) silniejszego wartościowania w celu zwiększenia kompletności uporządkowania stanów świata jest też na pewno cennym osiągnięciem badawczym, zbieżnym z kluczowymi współczesnymi koncepcjami kreowania gospodarki według ESG (Environment, Society, Governance). Kandydat jednakże znów nie wykorzystuje tak elegancko intelektualnie zarysowanej swojej perspektywy badawczej, powtarzanej permanentnie w swoich pracach, i wyraziście powtórzonych w autoreferacie, i niestety ulega również emocjonalnej chyba potrzebie publicystycznego sporu o rolę nierówności zarówno w ekonomii dobrobytu, jak i w rozwoju gospodarczym czy w ogóle we wszystkich dyskusjach ekonomicznych. Cały bowiem cenny dorobek naukowy Kandydata można by wysoko ocenić gdyby udało mu się właśnie w tej ogromnej, ale i bardzo emocjonalnej, dyskusji na temat nierówności i ubóstwa, wprowadzić wiele prawdziwego dyskursu naukowego, wiele uporządkowania metodologicznego. Podporządkowanie całej kariery badawczej Kandydata temu zamierzeniu jest na pewno bardzo cennym poświęceniem się nauce. Ale to pole badawcze jest zdecydowanie szersze niż próbuje je uprawiać Kandydat i nie pozwala na aż tak wręcz ideologiczne często wnioski. Karykaturalne jest przeciwstawienie, że oto np. Hayek chce nierówności jako napędzających rozwój, a inni – do których Kandydat też się chce przyłączyć – uważają, że zmniejszenie nierówności sprzyja rozwojowi. Wszyscy chcą zmniejszenia nierówności, szczególnie wtedy gdy rzeczywiście są one przyczyną ubóstwa oraz stagnacji. Ekonomiści z różnych szkół naukowych różnią się tylko sposobami, które mają do tego doprowadzić. Tak głośni przedstawiciele walki z nierównościami, a właściwie bardziej z ubóstwem, co Kandydat przesadnie utożsamia, jak np. J. Stiglitz czy E. Duflo i A. V. Banerjee już dawno zrozumieli, że ekonomiści zajmujący się nierównościami i ubóstwem zamiast wygodnego intelektualnie nawoływania do zmian podatków i redystrybucji muszą się zabrać do czarnej pracy poprawy aktywów gospodarstw domowych: przede wszystkim przez rozwój szkolnictwa, i to często już głównie podstawowego. Analiza postępów szkolnictwa na wyspie Mauritius przez Stiglitz czy tysiące godzin spędzonych przez Duflo i Banerjee w szkołach podstawowych Nepalu, w Indiach, w Afryce, to bardzo konkretna droga do walki z ubóstwem, z nierównościami – na którą wszedł np. Stiglitz bo okresie efektywnego neolewicowego intelektualizowania. Ten sposób myślenia i działania wzbudza też sympatię neoliberalistów. Szczątkowe jeszcze badania à la Duflo & Banerjee w Polsce pokazują dramat emancypacji dzieci w szkołach podstawowych, szczególnie we wschodnich województwach, rzutujący na całe ich życie zawodowe i jakość rynku pracy.

Z Polską Kandydat ma istotne problemy w swoim intelektualnym dyskursie: bo to i współczynnik Giniego relatywnie niski, i brak oligarchizacji, i to troska neoliberalów o szkolnictwo, to i program 500+ jako zawoalowana neoliberalna obniżka podatków niestygmatyzująca biednych (choć chociaż dlaczego nie 100 tysięcy+ bezzwrotnego kredytu na studia, stanowiącego rzeczywiste wyrwanie się z biedy!), bo to i stopa inwestycji w PKB 16,6%, a nie starcza na społeczną gospodarkę rynkową czyli przede wszystkim – zdaniem Kandydata – na lepszy rynek pracy dla pracownika. Ogromnie ahistoryczne jest neolewicowe marzenie o skandynawskim modelu państwa dobrobytu, po 20 a nie po 200 latach budowy gospodarki rynkowej, ze szczątkową religią protestancką, brakiem tradycji społeczeństwa obywatelskiego, brakiem tradycji budowy własnego kapitału intelektualnego, nadmiernym zadłużeniem gospodarstw domowych ale nie z powodu kreacji kapitału intelektualnego, odrabianiem strat po silnej stagnacji w latach 1979-1989, ucieczką od pracowniczej prywatyzacji, taką a nie inną geopolityką itd. itp.

Na kolejne ważne osiągnięcie badawcze Kandydata zasługuje spojrzenie na nierówności z perspektywy makroekonomicznej jako na źródło zawodności rynku. Zdaniem Kandydata jest to perspektywa odmienna od mikroekonomicznej, dominującej w literaturze przedmiotu, w której nierówności traktowane są jako przejaw zawodności rynku. Pomimo, że nie da się tak odwrócić rozumowania, ponieważ istnieje i wiele autonomicznych przyczyn wśród czynników mikroekonomicznych zawodności rynku, to na pewno cenną refleksją jest to, że o sprawności rynku, efektywnej konkurencji decyduje wiele czynników z funkcjonowania całej gospodarki a nawet całego społeczeństwa – które to czynniki Kandydat niefortunnie nazywa makroekonomicznymi. Takie szerokie społeczne i instytucjonalne podejście do sprawności rynku spotyka się już w wielu pracach np. ostatnio u T. Philippona czy u A. K. Koźmińskiego z zespołem.

Bardzo efektowna jawi się samoocena Kandydata, że dokonał uporządkowania teorii dotyczących zależności między nierównościami ekonomicznymi a produktywnością czynników wytwórczych, i dzięki zmniejszeniu nierówności uniknięcia pułapki średniego poziomu rozwoju. Na pewno to uporządkowanie jest cenne, ale znów to jeszcze bardzo daleko do tezy, że zmniejszenie nierówności zwiększy produktywność czynników wytwórczych i pozwoli na uniknięcie pułapki średniego poziomu rozwoju. Z kolei można się zgodzić z Kandydatem, że konflikt między efektywnością a sprawiedliwością może mieć w dużej mierze charakter iluzoryczny, ale to w

cale nie oznacza, że przez zmniejszenie nierówności w sposób redystrybucyjny. Takiego dowodu Kandydat nie przedstawił, ani też nie „uporządkował” literatury przedmiotu na rzecz takiej tezy.

„Najtwardszą” analizę Kandydat przedstawił w polskiej i angielskiej książce dotyczącej nadmiernie zadłużonych gospodarstw domowych. Kandydat ocenia wkład w tę książkę na 30%, ale w świetle współczesnych standardów światowych, według których lwia część kluczowych prac naukowych ma charakter zbiorowy bez wykazywania procentowego udziału poszczególnych autorów, osiągnięcia zawarte w książce można w pełni przyznać Kandydatowi.

W książce zaproponowano i dokonano oceny warunków życia nadmiernie zadłużonych gospodarstw domowych w Polsce przez pryzmat dobrostanu finansowego. W warstwie teoretycznej spróbowano znów uporządkować oraz usystematyzować pojęcia warunków życia jako kategorii badawczej. Dobrostan finansowy ujęto w syntetycznym wskaźniku opisującym cztery przestrzenie oceny: materialną, niematerialną, obiektywną i subiektywną. Wykorzystano również wskaźnik BPL (*Below the Poverty Line*) – niewykorzystywany do tej pory w polskiej literaturze przedmiotu poświęconej zadłużaniu się polskich gospodarstw domowych. Zidentyfikowano również podstawowe słabości klasyfikacji państw dobrobytu realizowanych w krajach Europy Środkowej i Wschodniej, jakie pojawiły się w literaturze przedmiotu po 1989 r. Największe znaczenie w warstwie empirycznej przypisano propozycji spojrzenia w ujęciu porównawczym na proces defamilizacji w krajach Europy Środkowej i Wschodniej widziany od strony niezależności kobiety od rodziny – jednego z dwóch ujęć defamilizacji, znacznie mniej jednak popularnego (i w odniesieniu do krajów postsocjalistycznych jako szerokiej grupy krajów transformujących swoje gospodarki po 1989 r. – praktycznie nieobecnego w polskiej literaturze przedmiotu) od tego definiowanego poprzez zakres, w jakim państwo dobrobytu wspiera rodzinę, inaczej mówiąc, w jakim sytuacja materialna rodziny uniezależniona jest od jej pozycji na rynku pracy. Ta bardzo cenna analiza, słusznie popularyzowana na arenie międzynarodowej, nie została jednakże też do końca wykorzystana. Zwraca się uwagę, że decyzje gospodarstw domowych o zadłużeniu są bardzo wyważone - nie ma polskiego problemu „ninja” - służą głównie potrzebom mieszkaniowym. Szkoda jednakże że nie próbowano pokazać jak realizacja tych potrzeb może sprzyjać zmianie pozycji gospodarstw domowych na rynku pracy, nie mówiąc już o tym jak zadłużenie mogło wpływać na rozwój kapitału intelektualnego gospodarstw domowych. Kandydat konsekwentnie chce dostrzegać tylko jednostronnie

wpływ rynku pracy na kondycję gospodarstw domowych. Zbyt sztywno trzyma się tradycyjnego sporu państwo – rynek, nie dostrzegając że obok rynku i państwa ogromną rolę regulacyjną, samoregulacyjną odgrywają gospodarstwa domowe i przedsiębiorstwa. Układ regulacyjny gospodarki to gospodarstwa domowe, rynki, przedsiębiorstwa i państwa, z bardzo silnymi autonomicznymi cechami każdego z tych regulatorów.

4. INFORMACJA O WYKAZYWANIU SIĘ ISTOTNĄ AKTYWNOŚCIĄ NAUKOWĄ ALBO ARTYSTYCZNĄ REALIZOWANĄ W WIĘCEJ NIŻ JEDNEJ UCZELNI, INSTYTUCJI NAUKOWEJ LUB INSTYTUCJI KULTURY, W SZCZEGÓLNOŚCI ZAGRANICZNEJ
Kandydat prowadzi działalność badawczą i dydaktyczną głównie w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie. W trakcie swojej kariery zawodowej uczestniczył w **15 projektach badawczych**, z czego 11 realizował w okresie po uzyskaniu stopnia naukowego doktora. Projekty były finansowane w drodze konkursów krajowych.

Ocena pozytywna

- a. W okresie zatrudnienia na Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie brał udział łącznie w **50 konferencjach naukowych, seminariach naukowych i naukowych odczytach publicznych**, o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Z referatem wystąpił na 21 z nich (z czego po doktoracie – na 19).

Ocena pozytywna

- b. Nagrody naukowe

Za pracę naukową został uhonorowany czterema nagrodami Rektora Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie: pierwszego stopnia za zespołowe osiągnięcia naukowe w latach 2010, 2015, 2018 oraz za indywidualne osiągnięcia naukowe w 2016 r.

Ocena pozytywna

c. Komitety redakcyjne i rady naukowe czasopism oraz praca recenzencka

Nieprzerwanie od 2012 r. roku pełni funkcję sekretarza Komitetu Redakcyjnego Zeszytów Naukowych Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie. W latach 2010–2016 pełniłem funkcję sekretarza Rady Programowej Zeszytów Naukowych [Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego].

W okresie po uzyskaniu stopnia doktora sporządziłem łącznie 12 recenzji wydawniczych. W latach 2019 i 2021 dokonywał recenzji dla czasopisma *Social Policy & Administration* (wydawca: Wiley).

Ocena pozytywna

d. Współpraca naukowa

Cenna współpraca naukowa z dr. hab. Piotrem Białowolskim z Harvard University T.H. Chan School of Public Health, specjalizującym się w problematyce zadłużenia gospodarstw domowych i jakości życia. Rezultatem współpracy z prof. Białowolskim jest wypracowanie koncepcji artykułu poświęconego determinantom rozbieżności między obiektywnym a subiektywnym postrzeganiem długu, jak również opracowanie wstępnych wyników obliczeń i zgłoszenie maszynopisów do czasopism naukowych o zasięgu międzynarodowym, specjalizujących się w problematyce jakości życia i finansów gospodarstw domowych.

Ocena pozytywna

e. Pozostała aktywność naukowa w innych jednostkach naukowych i organizacjach

Zespole Naukowym przy Komitecie Głównym Olimpiady Wiedzy Ekonomicznej w Warszawie (lata 2008–2016; 2021–nadal).

Ocena pozytywna

**b. INFORMACJA O OSIĄGNIĘCIACH
DYDAKTYCZNYCH, ORGANIZACYJNYCH ORAZ
POPULARYZUJĄCYCH NAUKĘ LUB SZTUKĘ**

a. Osiągnięcia dydaktyczne

Jako pracownik badawczo-dydaktyczny Kandydat jest zatrudniony w Katedrze Mikroekonomii Uniwersytetu Ekonomicznego w Krakowie, prowadzi zajęcia w formie wykładów (w tym wykładów do wyboru), ćwiczeń oraz

seminariów, na studiach oraz II stopnia, stacjonarnych oraz niestacjonarnych, z następujących przedmiotów: mikroekonomia (wykład i ćwiczenia), podstawy ekonomii menedżerskiej (wykład i ćwiczenia), ekonomia menedżerska (wykład i ćwiczenia), ekonomia sektora publicznego (wykład) oraz ekonomia normatywna (wykład do wyboru). Po uzyskaniu stopnia doktora pełnił funkcję promotora 87 prac licencjackich oraz 36 prac magisterskich (w tym jednej w języku angielskim – *An economic analysis of the Nordic countries, based on the principles presented in major works of Gunnar Myrdal and Friedrich August von Hayek*), był również recenzentem 56 prac magisterskich i 9 prac licencjackich.

W dwóch edycjach *Plebiscytu Parlamentu Studenckiego UEK na najlepszego prowadzącego* (lata 2019 i 2020) znalazł się w wąskim trzyosobowym gronie etapu finałowego w kategorii „Autorytet”.

W 2010 r. uzyskał certyfikat Centrum e-Learningu na prowadzenie zajęć e-learningowych z oceną wyróżniającą. Prowadzi cieszące się dużym zainteresowaniem zajęcia na platformach e-learningowych.

Ocena bardzo pozytywna

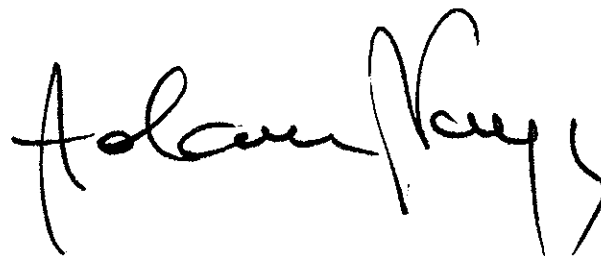
b. Osiągnięcia organizacyjne oraz popularyzujące naukę

Bardzo pozytywna ocena aktywności w zakresie popularyzacji wiedzy ekonomicznej przez bardzo aktywną działalność w PTE, Olimpiadzie Wiedzy Ekonomicznej, współpracy ze szkołami średnimi, przygotowanie licznych popularnych prac z zakresu ekonomii. **Bardzo pozytywna ocena** aktywności organizacyjnej na Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie.

Konkluzja:

Wniosek doktora Ryszarda Kowalskiego o wszczęcie przewodu habilitacyjnego uważam za zasadny. Formułuję ogólną pozytywną opinię o dorobku naukowym, działalności dydaktycznej, organizacyjnej, popularyzatorskiej Kandydata. Kandydat wnosi istotny wkład do polskiej i międzynarodowej ekonomii, potwierdzony publikacją przez

prestizowe wydawnictwo Routledge, w zakresie nowej ekonomii dobrobytu, roli dobrostanu finansowego gospodarstw domowych dla kreacji i oceny funkcjonowania i rozwoju gospodarek.

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Adam Kay', with a stylized flourish at the end.